

İLÂHÎ MÜJDELER VE KULUN SORUMLULUKLARI

Eûzubillahimineşşeytânirracîm.

Bismillâhirrahmânirrahîm.

El-Hamdülillâhi rabbi'l-âlemin ve'l-âkibetü li'l-muttakîn es-salâtu ve's-selâmu alâ seyyidinâ Muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn.

İ'lemû eyyühe'l-ihvân, enne efdale'l-kitâbi kitâbullâh, fe-enne efdale'l-hedyi hedyu Muhammedin sallallahu teâlâ aleyhi ve sellem ve şerre'l-umûri muhdesâtuhâ ve külle muhdesin bid'ah ve külle bid'atin dalâleh ve külle dalâletin fi'n-nâr ve bi's-senedi'l-muttasili ile'n-nebiyyi sallallahu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

a. Tevbe ve İmanın Önemi

إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ يَغْفِرُ لِعَبْدِهِ مَا لَمْ يَقَعِ الْحِجَابُ قِيلَ:
وَمَا وَقُوعُ الْحِجَابِ؟ قَالَ: تَخْرُجُ النَّفْسُ وَهِيَ
مُشْرِكَةٌ

İnna'llâhe azze ve celle yağfiru li-abdihî mâ lem yeka' el-hicâbü kîle: Ve mâ vükû'il'l-hicâbi? Kîle: Tahrucü'n-nefsü ve hiye müşriketün.

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Buhârî'yle beraber birçok raviler, Hazreti Ebû Zer'den.

Cenâb-ı Hakk'ın rahmeti o kadar geniştir ki buna hudut tayini kimsenin elinden gelmez. Kulunu affedeceğine dair Cenâb-ı Peygamber'in söylemiş olduğu şu hadiste.

Bir vakıa gözümüzün önünden geçti. Ben-i İsrail devrinde iki kişi arkadaş olmuşlar birbirleriyle, din kardeşi olmuşlar. Birisi çok âbid-zâhid, birisi de biraz yaramazmış. O âbid olan o yaramaza iki de bir nasihat edermiş.

“Yapma kardeş, etne kardeş” falan. Bir gün o yaramaz olan kardeş demiş ki:

“Yahu Allah seni Benim üstüme gözcü mü yolladı. Benimle ne bu kadar uğraşıyorsun sen?” demiş.

Sonra bir günah daha işlemiş. O günah işleyince öteki âbid olan demiş ki:

“Allah seni mağfiret etmez” demiş.

Kıyamet olmuş. Cenâb-ı Hak demiş ki:

“Sen benim rahmetimi önleyici misin ki? Etmez diye kesin bir söz ile buna cevap veriyorsun? Ben bunu affettim” demiş.

“Senin de hatanı mahfettim.” demiş.

Ağızdan çıkan sözlerin nereye gideceğini de biraz düşünmek lazım da, Cenâb-ı Hak mesela o bir söz ile ki dünya ve ahiretini helâke uğrattı diyor. Mesela ağızdan çıkan, zaten çok konuşmak iyi değil de, konuşurken de böyle düşünceli konuşmak hepsinden iyi. Diyor ki Cenab-u Hak burada:

Gargara haline gelmedikçe, gargara halinden evvel tövbe ederse tövbesi makbul.

إِنَّ اللَّهَ يَقْبَلُ تَوْبَةَ الْعَبْدِ مَا لَمْ يُغْرِغْهُ

“Inna'llâhe yakbelü tevbete'l-abdi mâ lem yuğargır” Hani nefesin çıkmasının son dakikası oluyor ya, o zamandan evvel insan istiğfar ederse ne mutlu. Ama bir de var ki:

مَا لَمْ يَقَعْ الْحِجَابُ

Mâ lem yeka‘i'l-hicâb. Hicâb olmadıkça...

Hicâb nedir demişler?

Hicâb şirktir. Şirk olmadıkça günahların içerisinde öteki günahlar kolayca affoluyor. Şirk olursa o affolmuyor. O tövbeye muhtaç, dönüşü muhtaç.

b. Tevbe ve Sadaka

إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ يَقْبَلُ الصَّدَقَةَ وَيَأْخُذُهَا بِيَمِينِهِ
فِيرَبِّهَا لِأَحَدِكُمْ كَمَا يُرَبِّي أَحَدَكُمْ مَهْرَهُ حَتَّى إِنَّ
اللُّقْمَةَ لَتَصِيرُ مِثْلَ أُحُدٍ

Inna'llâhe azze ve celle yakbelü's-sadekate ve ye'huzühâ bi-yemînihî fe-yürabbîhâ li-ehadiküm kemâ yürabbî ehadüküm mührahû hattâ inne'l-lukmete le-tesîru misle Uhud.

Tirmizî an Ebî Hüreyre.

Burada sadakanın fevaidinden bahsederken biz Ahmet'e sadaka veririz. Fakat Ahmet'in eline sadaka geçmeden Cenâb-ı Hak o sadakayı kabul eder ve bunu sağ eliyle alırsa, sağ eliyle alırsa bunu büyütür.

Sizin taylarınızı nasıl büyütüyorsunuz?

Yavruları, at yavrularını nasıl büyütüyorsunuz?

Allah da sizin bu sadakanızı böyle büyütür.

Hattâ inne'l-lukmete le-tesîru misle Uhud. Bir lokmanız bir Uhud dağı gibi olur. Yarın karşınıza benim bu kadar hasenatım yoktu. Allah büyüttü onu. Onun için sadaka her gün verilmelidir. Yani insan sadaka vermekten

hâli olmaz ama her gün verilmelidir. Her gün verilmelidir. Çünkü her gün yeni bir gündür. Her gün yeni bir gün olmasıyla hasebiyle her günün kazancı var.

“Bugün kazandık, bir hafta yiyelim” demiyoruz ki. Her gün kazanıyoruz, her gün gidiyoruz dükkana. Binaenaleyh, her günde sadakayı vermelidir insan. Az veya çok.

إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى يَقُولُ: إِنِّي لَأُهِمُّ بِأَهْلِ الْأَرْضِ عَذَابًا
فَإِذَا نَظَرْتُ إِلَى عُمَارِ بُيُوتِي وَالْمُتَحَابِّينَ فِيَّ
وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَشْحَارِ صَرَفْتُ عَذَابِي عَنْهُمْ

*İnna'llâhe te'âlâ yekûlü: Innî le-ühimmü
bi-ehli'l-ardi azâben fe-izâ nazartü ilâ ummâri
büyûtî ve'l-mütehâbbîne fiyye ve'l-
müsteğfirîne bil'l-eshâri, saraftü azâbî an-
hüm.*

Ehl-i iman daima mükerrem, muhterem insanlardır.

Zaten müminler nerede?

Müminler yani ehl-i iman indi ilahiyede yüksek kıymete hayızdırlar. Onun için geçen derste de geçti de. Herhangi bir ehl-i iman fakir olur, zayıf olur, bilgisiz olur, şu olur bu olur. Onu o fakirliğinden, bilgisizliğinden,

yoksulluğundan dolayı sakın hafif görme, hor görme, hakir görme. Çünkü sahibi Allah. Yarat-
tan Allah. O'nu o halde yaratan yine O. Sendeki
iktidar senin değil, sana o kudreti veren Al-
lah'ındır. Sana o kudreti veren Allah, onu da
öyle yaratmış. Onun için onu hafif görme. Elin-
den merhamet geliyorsa ona merhamet et, acı,
yardım et. Yoksa horlama, hakirleme. Onun
için mümin indi ilahide, bazı meleklerden de
efdaldır denmiş. İndi ilahiyede çok kıymetli var
müminin yani.

İmânu Lâ ilâhe illallah dedi. Bugün bir *Lâ
havle velâ kuvvete illâ billâh* okudum da.
Mesela *Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh*'ın şey-
sine hudut verilemiyor sevabına. Adam demiş
şu da bu da, ama bunların hepsi dünya işi. Dü-
nya işlerinin bir sonu var. Para da dağıtsan,
canını da harcasan hep bir hududu var.

Ama bu *Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh*,
hazine-i ilahiyyeden, buna hudut yok, sevabına
yani. Onun için bu gibi sevaplar, öyle verilen
sadakalarla da ölçülmez.

Şimdi burada Cenâb-ı Hak yine buyuruyor-
lar ki:

“Ben ehl-i arda bir ceza kastettim.”

Azâben. Azap vereyim bunlara, yaramazlık yapıyorlar çok.

Fe-izâ nazartü ilâ ummâri büyûtî. Bir de baktım şu evlerine. Camiler yani, ibadethaneler, umuma evini imar edenler. Şimdi biz cemaat, bunun imarcısıyız işte. On para da vermesek, biz bunun imarcısı sayılırız. Öteki para verir, imar ettirir, o başka.

Asıl imarcı, camiye gelmesek şimdi, bunun altından da yapsalar ne kıymeti var? İçinde müşteri olmadıktan sonra?

Asıl iş, içinin müşterisinde. İşte bu *ummâri büyûtî*, içindeki müşteriler...

Ve'l-mütehâbbîne fiyye. Allah için birbirini sevenler. Daha...

Ve'l-müsteğfirîne bil'l-eshâri. Bu sabahları kalkmışlar da Allah'a yalvarıyorlar, istiğfar ediyorlar, ağlıyorlar, neler neler.

Bakıyorum da öyle okudukça insan aklımda şeylik gelecek biliyor musun? Ne kadar zayıf bir insanız. O nasıl insanlarmış ki sabahları kadar uyumamışlar. Göz yaşıyla yatsı namazını abdestine alıyor, arkasından sabah namazını kılıyor. Demek ki sabaha kadar uyumamış. Ağlamış, oturdukları yerleri ıslatmışlar, tebligatlarını ıslatmışlar.

Ne günahları var bunların ya?

Fakat bunların hiçbir günahları olmamakla beraber yine Allah'tan korkuları bizimkinden çok. Onu ağlatan Allah korkusu.

O Allah korkusundan neden ağlıyor?

“Acaba yaptıklarım indi ilahiyede kabul oldu mu? Makbul oldu mu? Kabul etti mi? Acaba sonunda bir hediyeye uğrayacak mıyım? Bir mekre uğrayacak mıyım?”

فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ

Felâ ye'menü mekra'llâhi. (A'râf Sûresi, 99. Ayet) Allah'ın mekrinden kimse emin olamaz.

Nasıl?

Günahından ye's edilmezse, öteki tarafı da öyle yüklenilmez.

Onun için Cenâb-ı Hak bunlara bakıyor. Ve bunlardan dolayı.

Saraftü azâbî anhüm. Bütün insanlardan, komünistler de dahil içerisinde, azabı bırakılıyor. Kaldırıyor.

Müminin kıymetinin yüksekliğine bakın. Yani yeryüzündeki bütün Amerika'sı, Afrika'sı hepsi beraber, müminlerin sayesinde yaşıyor. Müminler ortadan kalkınca kıyamet kopacak.

Ne Allah diyen kalmayacak dedik, Allah'ı bilen kalmayınca kıyamet de kopacak.

Allah cümlemizi rızası yollarından ayırmasın...

c. Şirkten Sakınmak ve Hüsn-ü Zan

إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ يَقُولُ: أَنَا عِنْدَ ظَنِّ عَبْدِي بِي إِِنْ خَيْرًا فَخَيْرٌ وَإِنْ شَرًّا فَشَرٌّ

İnna'llâhe azze ve celle yekûlü: Ene inde zanni abdî bî in hayran fe-hayrun ve in şerran fe-şerrun. Sonra Allah Teâlâ'ya hüsn-ü zan etmek lazım. Bu zannı nispetinde insan muamele görecek.

إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى يَقُولُ لِأَهْوَنِ أَهْلِ النَّارِ عَذَابًا: لَوْ أَنَّ لَكَ فِي الْأَرْضِ مِنْ شَيْءٍ كُنْتَ تَفْتَدِي بِهِ؟ قَالَ: نَعَمْ قَالَ: فَقَدْ سَأَلْتُكَ مَا هُوَ أَهْوَنُ مِنْ هَذَا وَأَنْتَ فِي صُلْبِ آدَمَ أَنْ لَا تُشْرِكَ بِي فَأَبَيْتَ إِلَّا الشِّرْكَ

İnna'llâhe te'âlâ yekûlü li-ehveni ehli'n-nâri azâben. Cenâb-ı Hak cehennemde en hafif bir azap görene diyor:

Lev enne leke fi'l-ardi min şey'in künte teftedî bihî? Senin dünyada bir şeyin olsa, çok kıymetli. Yahut dünya senin olsun farz et.

Şimdi bu azaptan kurtulmak için onları feda eder miydin?

En hafifine diyor?

Kâle: Ne'am. Evet ederdim Yâ Rabbi! Her şeyi feda ederdim. Tek şu azabı görmeyeyim.

Kâle: Fe-kad seeltüke mâ hüve ehvenü min hâzâ. Ey kulum, ben senden daha bunun hafifini istediyydim. Sen onu vermedin, yapmadın.

Ve ente fî sulbi Âdeme. Sen babanın sülbündeyken ben senden onu istedim.

Ne ki o?

En lâ tüşrike. Bana şirk koşma. Ne yaparsan yap ama şirk koşma.

Fe-ebeyte. Sen de ondan uzak kaldın, heba ettin, şirk işledin. Öyleyse çek bugün cezanı.

Esteîzübillâh.

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ

Inna'llâhe lâ yağfiru en yüşreke bihî ve yağfiru mâ dûne zâlike. (Nisâ Suresi 116. Ayet)
Şirki affetmiyor. Şirkten başka hepsini affediyor. Onun için günahların içerisine şirki koşmamak lazım.

Gavurluk çok fena bir şey. Özenmemek lazım. Gavur gökte uçuyormuş, bal kaymak yiyormuş... Ne yerse yesin, hepsi boğazına zıkkım olsun. İmanın zerresine erişemez onlar.

إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ يَقُولُ: «إِنَّ الصَّوْمَ لِي وَأَنَا أَجْزَى بِهِ
إِنَّ لِلصَّائِمِ فَرْحَتَيْنِ: إِذَا أَفْطَرَ فَرِحَ وَإِذَا لَقِيَ اللَّهَ
تَعَالَى فَجَزَاهُ فَرِحَ وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ لَخُلُوفُ
فَمِ الصَّائِمِ أَطْيَبُ عِنْدَ اللَّهِ مِنْ رِيحِ الْمِسْكِ

Inna'llâhe azze ve celle yekûlü: İnne's-savme lî ve ene eczî bihî. İnne li's-sâimi fer-hateyni: İzâ eftara feriha ve izâ lekiya'llâhe te'âlâ fe-cezâhü feriha, ve'llezî nefsu Muham-medin bi-yedihî le-hulûfû femi's-sâimi atyabü inde'llâhi min rîhi'l-miski.

Şimdi önümüzde Ramazan geliyor. Bunlar hadîs-i kudsidir.

Bu hadîs-i kudsi *Inna'llâhe azze ve celle yekûlü* ile başlıyor.

“Oruç benimdir” diyor.

Mükâfatını ben vereceğim. Onun cezasını ben vereceğim. Oruçlunun iki tane sevinç saati vardır. Birisi akşam olduğunda orucunu kazal-amadan, bozmadan şöyle güzelce bir ifade

ederken, “Oh Yâ Rabbi, orucumu tuttum, hiçbir kazası olmadı, bozmadan sevinir.”

Bir de *izâ lekiya'llâhe*. Bir de Allah'ın Teâlâ'ya mülâkı olduğu vakitte orucun mükâfatı ile karşılanacak, o zaman da sevinmek onun hakkı vardır.

Ve'llezî nefsü Muhammedin bi-yedihî. Efendimiz *sallâllâhü aleyhi ve sellem*'in Cenâb-ı Hakk'a kasemi böyle. Nefsin yed-i kudretinde olan Allah *celle ve ala'yı* kesem ederim ki, *le-hulûfû femi's-sâimi*. Şu oruçluların bir ağızlarında koku oluyor ya, ikindi zamanlarına doğru. İşte sizin o ağız kokusu diye belki iğrenmek istediğiniz şey, *atyabü inde'llâhi min rîhi'l-miski*. İndi ilahiyede misk kokusundan daha efdaldir.

Onun için Allah cümlemizi affetsin, mağfiret etsin...

Bu Ramazan orucunu hiçbir şeye bakmadan yani ne pahasına olursa olsun tutmanın çaresini aramalı. İnsan bugün işi çok olur, şu olur, bu olur. Fakat bir Ramazan'da yediği orucu ömrü boyunca her gün oruç tutsa o orucun sevabını alamaz. Her şeyin yeri ayrı.

Şimdi burası Kâbe olsa, etrafında dönsek dursak ömrümüz boyunca, hacı olur muyuz ya?

Dön de dur işte. İlle oraya gideceksin, orada bir defa döndünmü kâfi bir iş yapacaksın. Binaenaleyh Ramazan'da böyle. Onun o ayındaki bereket başka zaman bulunmaz.

d. Ortaklığın Bereketi

إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى يَقُولُ: أَنَا ثَالِثُ الشَّرِيكَيْنِ مَا لَمْ يَخُنْ أَحَدُهُمَا صَاحِبَهُ فَإِذَا خَانَهُ خَرَجْتُ مِنْ بَيْنِهِمَا

İnna'llâhe te'âlâ yekûlü: Ene sâlisü's-şerîkeyni mâ lem yehun ehadühümâ sâhibehû fe-izâ hânethû haractü min beynihâ.

İki şey. Şerîkeyn. Allâh Teâlâ diyor:

İki ortağın üçüncüsü benim. İki kişi ortak olmuşlar. Şirkete davet ediyor Allah. Allâh *celle ve ala* bizi şirkete davet ediyor, topluluğa.

Dün bir arkadaş geldi, diyor ki:

Şimdi Avrupa'da bile büyük fabrikalar tek başına iş göremiyor. O büyük fabrikalar da birbirinden birleşmek mecburiyeti duydular. Mesela adlarını bilmiyoruz, şu fabrika bu fabrika, büyük büyük iş yapıyor ama artık bugün kendi başına iş yapacak duruma gelmemiş, o büyük fabrikalarla birleşelim de yapalım diyorlar. Masrafı azaltacak, sürümü daha artıracak,

kazancı daha çoğaltacak. Ama Hz. Allah *celle ve ala* diyor ki:

“Üçüncünüz benim. Ortaklama yapın işinizi.” diyor.

Allah *celle ve ala* aramıza girerse ne olur?

İş bereketli olur, iş hayırlı olur, feyizli olur, şahıslar da faydalanır, millet de faydalanır, devlet de faydalanır, herkes faydalanır. İnsanın serveti ne kadar çok olursa olsun yalnız başına bir işi, büyük işleri beceremez. Mutlaka yanına adam almak mecburiyetinde. Becereceğim diye başkasını istemezsen yarım kalır işler. Onun için Cenâb-ı Hak “Üçüncünüz benim” diyor.

Yani bu ne demek ki?

Yani birleşin demek. Ama birleşin ama hıyanetlik yapmayın birbirinize. Hıyanetlik yaptığınız zaman ben aranızdan çıkarım, diyor. Aralarından çekilirim, kalırlar kendi başlarına. Kendi başlarına da kalınca iş bozulur.

إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى يَقُولُ: يَا بَنَ آدَمَ تَفَرَّغْ لِعِبَادَتِي أَمْلَأْ
صَدْرَكَ غِنًى وَأَسَدَّ فَقْرَكَ وَإِنْ لَا تَفْعَلْ مَلَأْتُ يَدَيْكَ
شُغْلًا وَلَمْ أَسَدَّ فَقْرَكَ

Bu güzel ders olur ama bize ait bir şey değil.

İnna'llâhe te'âlâ yekûlü: Ye'bne âdeme teferrağ li-ibâdetî emle' sadrake ğinen ve esüdde fakrake ve in lâ tef'al mele'tü yedeyke şüğlen ve lem esüdde fakrake.

Hz Ebû Hüreyre'den. Allah Teâlâ buyuruyor:

Ey Ademoğlu! Allah bize yirmi dört saat vermiş. Yirmi dört saatinin bir kısmını uykuya veriyor. Bir kısmını da işe veriyor, bir kısmını da ibadete veriyor. Tabi yemek içmek ihtiyacımız var. Eve barka, oduna kömüre ihtiyacımız var. Bunun temini için biz çalışmak mecburiyetindeyiz. Fakat yirmi dört saatin yirmi dördünü de buraya değil. Bedenin istirahatine nasıl sekizini ayırıyorsak ibadet için de bir kısmını ayırmak mecburiyetindeyiz. Ama bugün işim böyle çok hızlı. Çok var.

Olmaz.

Ne kadar çok olursa olsun. Saatin geldiğinde bırak. Rezzâk Allah'tır. Ezan okunuyor. Bırak, kapat dükkanı camiye. Öğle, ikindi, akşam...

Teferrağ li-ibâdetî. Sen benim ibadetim için ayrılırsan, böyle yaparsan ben senin içini, sabrını, gönlünü zenginlikle doldururum.

Şimdi mesela milyar parası olan zenginler var. Ama içi fakir. Görmüyor bizi. Ezana gidemiyor, namaza gidemiyor, cemaate gidemiyor, şunu yapamıyor, bunu yapamıyor.

Niçin?

İç fakirliği var.

Neden bu iç fakirliği?

Allah vermeyince olmaz. Zenginliği de verecek Allah, fakirliği de verecek Allah'tır. Binâenaleyh dün bir hoş bir şey daha gördüm. Korku meselesinde.

Diyor ki:

Müminliğin şartıdır Allah'tan korkmak. İmanın şartıdır, Allah'tan korkmak imanın şartı olunca... Korkusuz olunca ilk Allah-u Teâlâ'nın oraya vereceği ceza, gönlünden yakini kaldır. Gönülden yakını kalkar, onun yerine şek gelir, acaba Allah var mıydı, yok muydu demeye, ahiret var mıydı, yok muydu demeye başlarsın bucalamaya, en nihayet nasıl gider hiç bilmem artık. Sırf Allah korkusunun gönülden çıkışının bir cezası. Gönle Allah korkusu muhakkak lazım.

Mümin misin?

Allah'tan korkacaksın.

Canın peygamber korktuktan sonra O sabahlara kadar ibadet u taat ve gözyaşlarıyla yerleri doldurttuğu halde Allah korkusundan yaşayan insanlarla biz ne oluyoruz ki artık?

Bütün günahlarla beraber korkmayalım Allah'tan!

“Hocam, Allah Kerîm?”

Allah Kerim ama bu hususta derin. Onun için kalbini böyle senin zenginlikle doldururum.

Ve esüdde fakrake. İhtiyaçları da kaparım. İhtiyaçlarını kaparım. Ama doymaz bir göz var, doymaz bir gönül var.

Bu doymaz gözle, doymayan gönüle ne yapacaksın?

İnsanın bir ihtiyacı var tabi; bir eve, bir eşya, şu bu neyse... Bir ihtiyaç. İhtiyaç yani. Bu ihtiyacın da kısımları var.

Mesela bir insanın, bir fakirin ihtiyacı bir odayla olur. İşte bir sahan, bir kabı olursa olur bu ihtiyacı. Fakat insanlar tabi tabakalanınca, onun olmuyor, evine üç oda, dört oda, beş oda istiyor.

Efendim ziynetini ona göre istiyor, şunu bunu istiyor, yazlık istiyor, kışlık istiyor ama bunların hangisi ihtiyaçtandır?

İhtiyaç nispeti için müsaade var. İhtiyaçtan gayrisi için olan kısım vebaldedir.

Ve in lâ. Eğer sen ibadetim için ayrılmazsan, ayrılmazsan şimdi tersine geldi. Ayrılmazsan...

Mele'tü yedeyke şüğlen. Ondan sonra elinle seni meşgul ederim, kafanı meşgul ederim, vücudunu meşgul ederim. *Şüğlen.* Bütün gün uğraşır durursun paralarla.

Ve lem esüdde fakrake. Fakirliği katiyen senin kapamam, gözün doymaz. Belki çok paran olur. Olur ama gözün doymaz.

e. İtaat ve Yücelik

إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى يَقُولُ كُلَّ يَوْمٍ: أَنَا رَبُّكُمْ الْعَزِيزُ فَمَنْ
أَرَادَ عِزَّ الدَّارَيْنِ فَلْيُطِيعِ الْعَزِيزَ

Inna'llâhe te'âlâ yekûlü. Yine buyuruyor Cenâb-ı Hak.

Külle yevmin. Her gün diyor Cenâb-ı Hak:
Ene rabbükümü'l-azîzü. Ey mahluklarım!

Sizin aziz olan Rabbınızım ben. Bunu duyacak kulak lazım. Allah bu kulakları bize versin...

Fe-men erâde izzе'dareyni. Dünyanın Allah'ı da bir Allah, ahiretin Allah'ı da bir Allah. Bu dünyada bize envâi çeşit nimetleri veren, o ahiretteki alan Allah'tır yine aynı Allah. Binâenaleyh dâreynin izzetini isteyen kimse, *fe'l-yutiîl aziz*, aziz olan Allah'ı *celle ve ala*'ya itaattir. Emrini dinlesin, yasaklarından kaçsın. Ben sizden fazla bir şey istemiyorum ki. Uyumayın demiyorum, yemeyin demiyorum, şunu yapmayın demiyorum. Yine meşgul olan haklarınızı yapın, rakı içeceğine buz gibi şerbet iç. Haram şeyi yiyeceğine, mis gibi Cenâb-ı Hakk'ın helal nimetleri dolu yeryüzünde. Onlarla mütenaim ol.

Azizliği istiyorsan, aziz olan Hz. Allah'a itaat... İtaat nispetinde aziz oluyor demek insan.

إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى يَقُولُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ: أَيْنَ الْمُتَحَابُّونَ
لِجَلَالِي الْيَوْمَ أَظْلَهُمْ فِي ظِلِّي يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلِّي

Inna'llâhe te'âlâ yekûlü yevme'l-kiyâmeti: Allah *celle ve ala* Kıyâmet gününde buyuruyor.

Eyne'l-mütehâbbûne li-celâlî. Başka zamanlarda epeydir söylemiş oluyorum da, şimdi burada da yeri geliyor. İnsanların Allahu *celle ve ala'yı* sevmeleri ayrı bir iş. Herkes mecburi sevecek Allah'ını. Sevmemek, taş gibi bir adam olmak lazım.

Neden?

Her nimeti veren O.

Şu saçın bir tanesini kim yapabilir ya? Şu kaşın, şu gözün. Her bir nimet, her şey O'nun. Akıl, fikir, irade, kudret, kuvvet hep O'nun. İmân-ı Gazzâlî'nin güzel bir tespitleri vardır, hoşuma gider. Şimdi mesela diyorsun ki: “Bunu ben yazdım” diyor. Ben yaptım diyor. Şimdi diyor ki bir kalem yazıyordun ya: “Kaleme desen ki sen mi yaptın bunu?”

“Yok” diyor, “Ben kamıştaki bir ağaçtım” diyor. “Beni kestiler. İki parmağının arasına aldı. Bu yaptırdı.”

Parmağa soruyor: “Sen mi yaptın bunu?”

“Ben odun parçasıyım, benim ne kudretim var. Bana yukarıdan emir geldi. O emre imtisal ettim ben” diyor.

O emir nereden geldi?

O emri veren nerede?

İşte binâenaleyh Allah'ın *celle ve ala'nın* ilhamıdır insanlara.

Ben güzel bir şey gördüm bugün. Diyor ki mesela; devletinize daima dua ediniz. Sebbetmeyiniz, aleyhinde konuşmayınız. Çünkü devletiniz sizin için, sizin derecenize göre verilmiştir. Sizin iktidatınıza göre verilmiştir. Siz iktidanızı Allah'a çevirin, Allah onları kendisi dostları yapar. Siz düzelmedikçe onlar düzelmez. Onların düzelmesi sizin düzelmenize bağlı. Çok güzel. Biz hep istiyoruz ki onlar doğru olsun, biz yamuk olalım. Olmaz ki. Onun için *Eyne'l-mütehâbbûne li-celâlî*. Benim aza-met ve celâlim için sevişenler nerede diyor Cenâb-ı Hak kıyamet günde? Onları mümkünat çağırıyor evvela. Oradaki sıkıntı çok dehşet aziz kardeş. Kıyametin tasvirini, kıyamet kitaplarını okusanız çok acı. Ama iman lazım. İmansız adama bunları söylemenin kıymeti yok.

Bi hürmeti'l-Fâtiha.

Mehmet Zahid KOTKU

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/ Hadis Derslerine PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
KÜRSÜ